

Ročník XIII.

Druhá adventná nedeľa – (A) 8.decembra 2013

týždeň 50.

Svätý Otec František

Aj pápež sa spovedá

V prvom rade si musíme uvedomiť, že hlavným aktérom odpustenia hriechov je Duch Svätý. On je tu protagonistom! Ako sme počuli, Ježiš pri svojom prvom zjavení sa apoštolom vo večeradle dýchol na nich a povedal: «Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané» (Jn 20,22-23). Ježiš vo svojom oslávenom tele je novým človekom, ktorý ponúka veľkonočné dary ako ovocie svojej smrti a zmŕtvychvstania. Aké sú to dary? Pokoj, radosť, odpustenie hriechov, vyslanie, predovšetkým však dáva Ducha Svätého, ktorý je ich prameňom. Od Ducha Svätého pochádzajú všetky tieto dary. Ježišovo dýchnutie sprevádzané slovami, ktorými udeľuje Ducha, naznačuje odovzdanie života, nového života, znovuzrodeného odpustením.

Prv však, ako Ježiš učiní gesto dýchnutia a darovania Ducha, ukazuje im svoje rany na rukách a na boku. Ony predstavujú cenu našej spásy. Duch Svätý nám prináša odpustenie „prechádzajúc cez“ Ježišove rany. Tie rany si chcel zachovať. Aj v tejto chvíli, v nebi, ukazuje Otcovi rany, ktorými nás vykúpil. Silou týchto rán sú naše hriechy odpustené. Takto Ježiš vydal život za náš pokoj, za našu radosť, za milosť pre našu dušu, za opustenie našich hriechov. Je to ozaj nádherné, keď hľadáme na Ježiša takýmto spôsobom.

Prejdime k druhému prvku: Ježiš udeľuje apoštolom moc odpúšťať hriechy. Ako je to? Je totiž trochu náročné pochopiť, ako môže človek odpúšťať hriechy. Cirkev je držiteľkou moci kľúčov: aby tak odomykala či zamykala, odpúšťala hriechy. Boh odpúšťa každému človeku vo svojom zvrchovanom milosrdenstve; on sám však chcel, aby tí, ktorí patria Kristovi a jeho Cirkvi, prijímali odpustenie hriechov prostredníctvom služobníkov spoločenstva. Cez apoštolskú službu (ministérium) ku mne prichádza Božie milosrdenstvo, moje viny sú odpustené a je mi darovaná radosť. Ježiš nás touto cestou volá prežívať zmierenie aj v rozmere cirkevnom, komunitnom. A to je veľmi pekné. Cirkev, ktorá je svätá a zároveň potrebuje pokánie, sprevádza našu cestu obrátenia po celý život. Cirkev nie je vládkyňou nad mocou kľúčov; nie je paňou, ale služobníčkou vysluhovania milosrdenstva a raduje sa zakaždým, keď môže tento Boží dar ponúknuť.

Mnoho ľudí dnes možno nechápe cirkevný rozmer odpustenia, pretože stále prevláda individualizmus, subjektivismus a pociťujeme to i my, kresťania. Isteže, Boh odpúšťa každému kajúcemu hriešnikovi osobne, avšak kresťan je spojený s Kristom a Kristus je zjednotený s Cirkvou. Pre nás kresťanov je to dar navyše a zároveň i záväzok navyše: pokorne kráčať touto cestou vysluhovania zo strany Cirkvi. Toto potrebujeme doceniť! Je to dar a je to záro-

veň starostlivosť, ochrana a istota, že Boh mi odpustil. Idem za bratom kňazom a poviem: „Otče, dopustil som sa takejto veci...“. - „Avšak ja ti odpúšťam. Je to Boh, kto odpúšťa.“ A ja som si istý, že v tej chvíli mi Boh odpustil. A toto je nádherné! Znamená to mať istotu v tom, čo hovoríme neustále: „Boh vždy odpúšťa! Nikdy sa neunaví v odpúšťaní!“ My sa nemáme unaviť v tom, že ideme prosiť o odpustenie. „Otče, ja sa však hanbím povedať svoje hriechy.“ - „Pozri, naše mamy a ženy u nás hovorievali, že je lepšie raz sa začervenať ako tisíckrát zožltnúť!“ Raz sa zapýriš, odpustia sa ti hriechy a ideš ďalej...

Na záver posledný bod: kňaz je nástrojom odpustenia hriechov. Božie odpustenie je nám darované v Cirkvi, udelené prostredníctvom služby nášho brata kňaza. On, človek ako my, ktorý tiež potrebuje milosrdenstvo, stáva sa ozajstným nástrojom milosrdenstva, udeľujúc nám bezhraničnú lásku Boha Otca. Aj kňazi sa musia spovedať, aj biskupi. Všetci sme hriešnici. Aj pápež sa spovedá každých štrnásť dní, pretože aj on je hriešnik! Spovedník počúva veci, ktoré mu hovorím, radí mi a odpúšťa, pretože všetci potrebujeme toto odpustenie. Z času na čas sa stáva, že počujeme názor o spovedaní sa priamo Bohu... Ako som však hovoril predtým, Boh ťa vždy počúva, avšak vo sviatosti zmierenia posielal brata, aby ti priniesol odpustenie, istotu odpustenia v mene Cirkvi.

Služba, ktorú vykonáva kňaz ako služobník v Božom mene na odpustenie hriechov, je veľmi chúlživá. Je veľmi citlivá a vyžaduje si, aby v srdci kňaza vládol pokoj. Aby mal srdce v pokoji, aby nezaobchádzal zle s veriacimi, ale aby bol mierny, dobrotivý a milosrdný, aby dokázal zasievať nádej do srdca a predovšetkým, aby si uvedomoval, že brat alebo sestra, ktorá pristupuje k sviatosti zmierenia, hľadá odpustenie a robí to podobne ako mnohí ľudia, ktorí prichádzali k Ježišovi, aby ich uzdravil. Ak kňazovi chýba táto duchovná disponovanosť, je lepšie, aby kým sa nedá do poriadku túto sviatosť nevysluhoval. Veriaci kajúcnici majú svoju povinnosť? Nie! Majú svoje právo! My všetci máme právo, všetci veriaci, aby sme v kňazoch našli služobníkov Božieho milosrdenstva.

Pýtam sa, drahí bratia, sme si ako členovia Cirkvi vedomí krásy tohto daru, ktorý nám ponúka sám Boh? Pociťujeme radosť z tejto starostlivosti, z tejto materinskej pozornosti Cirkvi voči nám? Vieme ju úprimne oceniť? Nezabúdajme, že Boh sa nikdy neunaví vtom, aby nám odpúšťal. Prostredníctvom služby kňaza si nás vždy znova privinie k sebe v objatí, ktoré nás regeneruje a umožňuje nám nanovo povstať a pokračovať v ceste. Pretože v tom spočíva náš život: neprestajne vstávať a pokračovať v ceste. Ďakujem!

*Na nevinného sa chystajú,
ó, Pane!*

*Dívaj sa na to, vyjd' mi
v ústrety!*

*Ach, Bože vojov anjelských
a Bože Izraela,*

prebuď sa, trestaj pohanov!

*Za tmy a k večeru sa vracajú
a zavýjajú ako psy
a obliehajú mesto.*

*Lačná slina im tečie z úst,
na perách slová ako meče:*

-Ktože nás počuje, len pod'me!

*Ale Ty, Hospodine, smeješ sa,
Ty posmievaš sa
všetkým pohanom.*

*Ku Tebe budem pozerat',
moja sila.*

Lebo Ty, Bože, si môj hrad.

Môj milosrdný Boh

mi vyjde v ústrety

*a dá mi dávať sa
na mojich odporcov.*

*Nepobi ich,
nech si ich ľud môj pamätá!*

*Len strašnou silou
pritlač ich a zažeň,*

*ó, Hospodine, štit nás,
naša záchrana!*

*Z úst vychádza im stále hriech,
nechže ich teda zloží*

*vlastná pýcha,
kliatby a lož, čo hovoria.*

*Hnevľivo skoncuju s nimi,
rozdrv ich!*

*Nech vedia, že Boh Jákobov
končinám zeme vládne.*

Mám známeho, ktorý občas robí nepochopiteľné veci. Ideme po ulici a vidíme skupinku ľudí, trebárs turistov, ktorí sa fotia. On sa medzi nich len tak zamieša, chytí dakoho okolo pliec a strčí sa do spoločného záberu. Chvíľu tam postojí a suverénne sa usmieva, akoby tam patrili. Keď sa odfotia, zmizne rovnako neočakávane, ako sa objavil. Baví sa na tom, ako si tí ľudia budú pozerat fotografie a pýtať sa: „To je kto, ty ho poznáš?“ Hovorí, že na fotkách ho už majú v polovici krajín sveta.

Tento môj trochu zvláštny známy, ktorého tvár „nepasuje“ k ľuďom na fotkách, sa v určitom zmysle podobá na mnohých kresťanov. Na ľudí, ktorí očakávajú príchod Božieho kráľovstva, ale nesnažia sa, aby doň patrili. Žijú si podľa svojho, a keď raz kráľovstvo príde, nebudú doň vôbec „pasovať“. Ján Krstiteľ práve teraz v evanjeliu pripomína: „Priblížilo sa nebeské kráľovstvo. Robte pokánie!“ Aké je toto kráľovstvo a čo treba robiť, aby sme sa pri jeho príchode necítili ako na cudzej fotke? Prorok Izaiáš i žalmista ho opisujú ako kráľovstvo múdrosti, spravodlivosti a pokoja. Ján zdôrazňuje, aby sme sa zmenili, aby sme „pripravili cestu Pánovi a vyrovnali mu chodníky“.

Človek, čo nepripravuje cestu, čo sa nesnaží o múdrosť, spravodlivosť a pokoj, je podľa evanjelia ako pleva, ktorú vejačka pri čistení pšenice vyfúkne. Teda aj keď na začiatku bol „v zábere“, do ďalšieho kola sa nedostane. Spôsob, ako sa priblížiť k pokoji a spravodlivosti, ktoré tak nádherne opisuje Božie slovo, nám predstavuje svätý Pavol: „Prijímajte jeden druhého, ako Kristus prijal vás.“ Máme o sebe navzájom zmyšľat „podľa Krista Ježiša“.

Spýtajme sa úprimne, ako naozaj zmyšľame o druhých? Často povrchno, podľa predsudkov alebo podľa toho, čo jedna pani povedala? Spravodlivý Boh však nesúdi „podľa zdania očí“ ani nekarhá „podľa počutia“.

Skúsili ste sa niekedy pozerat na ľudí tak, ako sa na nich pozerá Boh, čiže zmyšľat o nich „podľa Krista Ježiša“? Ako môjho blízkeho vidí Boh? Prečo mu vie odpustiť? Prečo ho má rád? Predsazatím na tento týždeň by mohlo byť zbytočne neposudzovať. Naopak, dať niekomu druhú šancu. Vrátiť sa k pokore. Pokúsiť sa znova správať k druhým s úctou a ľudsky. A to aj vtedy, keď nám „nesedia“, nesúhlasíme s nimi alebo nerozumieme ich správaniu. V Božom kráľovstve budú ľudia nazívať v spravodlivosti, vo vzájomnom pokoji a láske. Ako do toho „pasuje“ náš bežný deň? Je tu čas vyrovnat cestu Pánovi, aby sme žili ako jeho skutoční priatelia. Ako tí, ktorých pozná a ktorí patria do jeho kráľovstva. Nie ako niekto, čo sa omylom ocitol v zábere.

Martin Kramara

Slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie:

Slávnosť sa prekladá na pondelok 9. decembra. Sv. omša bude vo zvyčajnom čase o 17:00 hod. Keďže je sviatok preložený, účasť na sv. omši nás nezaväzuje pod hriechom. Avšak zaiste je prejavom našej viery a úcty k Panne Márii, keď sa sv. omše zúčastníme.

Zbierka na charitu: Vyzbierali sme 500 eur. Nech Vám Pán odmení Vašu solidárnosť s núdznými.

Vianočná sv. spoveď:

Sviatosť zmierenia k Vianociam za prítomnosti viacerých kňazov sa bude v našej farnosti vysluhovať v **sobotu 14. decembra v čase 10:00 - 12:00 hod.** Prosím, vykonajte si dobrú prípravu na sv. spoveď pomocou modlitebnej knižky. Nech nám všetkým Pán pomáha.

„Ak strom padne južne alebo severne, ostane ležať na mieste, kam padol“ (Kaz 11,30).

Kam po smrti padne strom tvojej duše, tam bude musieť ostať naveky. Niet strednej cesty! Alebo budeš navždy kráľom v nebi, alebo navždy otrokom v pekle.

Keď svätý Ján Zlatoústý uvažoval o boháčovi, ktorý sa pokladal za šťastného na tomto svete, pretože bol bohatý, ale potom bol uvrhnutý do pekla a o Lazárovi, ktorého pokladali za úbožiaka, pretože bol chudobný, ale nakoniec šťastný v nebi, zvolal: „Nešťastné šťastie, ktoré zavlieklo boháča do večného nešťastia! Ó, šťastné nešťastie, ktoré uviedlo úbožiaka do večného šťastia!“

Keď sa rúbe strom, kam padne? Padne tam, kam sa nakláňa. Kam sa nakláňaš ty, brat môj? Aký život vedieš?

Sv. Alfonz Mária de' Liguori, Vo svetle večnosti

Sväté omše v 2. adventnom týždni (A)

9.XII. pondelok Nepoškvrnené počatie Panny Márie

17.00 na úmysel otca arcibiskupa

10.XII. utorok

17.00 za Ľ Jozefínu Halešovú (1. výročie smrti)

11.XII. streda - rorátna sv.omša

06.30 na úmysel

12.XII. štvrtok

17.00 za Ľ Jozefa Husáka

13.XII. piatok - rorátna sv.omša

06.30 na úmysel

14.XII. sobota

08.00 za Ľ Emila Nagya

Upratovanie kostola č.d. 176 - 202

15.XII. 3. adventná nedeľa

08.00 za Ľ Jozefa a Filoménu Ochabových a dcéru Lýdiu

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

10.00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

14.00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

9.XII. pondelok Nepoškvrnené počatie Panny Márie

10.XII. utorok Sv. Eulália, panna a mučenica

11.XII. streda Sv. Ján Damaz I., pápež

12.XII. štvrtok Preblahoslavená Panna Mária Guadalupská

13.XII. piatok Sv. Lucia, panna

14.XII. sobota Sv. Ján z kríža, kňaz a učiteľ Cirkvi

so svätým Ambrózom z Milána

Objatie lásky

Svätý Ambróz hovorí o najintímnejšej a najextatickejšej ľudskej skúsenosti, o manželskej láske. Ukazuje, že je to len tieň lásky, ktorá sa završuje medzi kresťanmi a Kristom vo svätom prijímaní.

Prišli ste k oltáru. Pán Ježiš vás volá - vašu dušu i Cirkev - a hovorí: „Zľúbaj ma bozkami svojich úst“ (Pies 1, 2).

Chcete sa pripraviť na Krista? Nič nie je sladšie.

Chcete to urobiť pre svoju dušu? Nič nie je príjemnejšie.

„Zľúbaj ma.“ Vidí, že ste očistení od všetkých hriechov, vaše hriechy sú zmyté a ste hodní nebeskej sviatosti; pozýva vás na nebeskú hostinu. „Zľúbaj ma bozkami svojich úst!“

Vaša duša je očistená od hriechu a je hodná pristúpiť ku Kristovmu oltáru, čiže ku Kristovmu telu. Vaša duša videla úžasné sviatosti a hovorí: „Zľúbaj ma bozkami svojich úst!“ Čiže: Nech ma Kristus pobozká.

Prečo? Lebo „tvoja láska je lepšia než víno“ (Pies 1,2). Čiže city, ktoré dávaš, sú lepšie - tvoje sviatosti sú lepšie než víno. Hoci víno prináša sladkosť, radosť a potešenie, je to len svetská radosť, pričom v tebe je duchovné potešenie.

Už v dávnej minulosti Šalamún hovoril o manželstve Krista a Cirkvi alebo ducha a tela i duše.

Prišli ste k oltáru. Prijali ste Kristovu milosť. Prijali ste nebeské sviatosti. Cirkev sa raduje z vykúpenia mnohých a teší sa duchovnou radosťou, že členovia jej rodiny sú tu oblečení v bielom. Máte to v *Piesni piesní*. S radosťou volá Krista. Pripravila hostinu, ktorá je hodná nebeskej hostiny. Hovorí: „Nech môj milovaný príde do svojej záhrady a nech je ovocie svojej jablone“ (porov. Pies 5, 1). Aké sú jeho ovocné stromy? V Adamovi ste sa stali suchým stromom, ale teraz ste vďaka Kristovej milosti rozkvitli na plodný strom.

Pán Ježiš s ochotou prijíma a s nebeskou starostlivosťou odpovedá svojej Cirkvi: „Prišiel som... do svojej záhrady. Pozbieram svoju myrhu so svojou voňavou drevinou, svoj plást jem a svoj med, popijam svoje víno a svoje mlieko. Jedzte a pite, priatelia, a napite sa, najmilší“ (porov. Pies 5, 1).

Myšlienky k modlitbe

Najväčšia báseň o láske na svete rozpráva príbeh o Kristovi a Cirkvi, o Bohu a ľudstve.

Sme obmytí v krste a sme čoraz prítlačivejší pre svojho milovaného.

Tvoje sviatosti sú lepšie než víno. Hoci víno prináša sladkosť, radosť a potešenie, je to len svetská radosť, pričom v tebe je duchovné potešenie.

Zapamätajte si

Cirkev pripravila hostinu hodnú nebeskej hostiny a pozýva svojho milovaného Ježiša Krista.

Námety na konanie

Zalúbení sú ochotní usilovne pracovať, aby sa zapáčili svojim milovaným. Starostlivo vyberajú šaty zo šatníka. Venujú viac času umývaniu a ozdobovaniu. Od týchto zamilovaných sa môžeme naučiť, ako sa páčiť Bohu. Mali by sme sa, samozrejme, vždy usilovať byť takí duchovne čistí ako v deň nášho krstu. Mali by sme byť duchovne pripravení na nebeskú hostinu - na nebo na zemi -, čo je

svätá omša. Nie sme však beztelesné duše. Keď sa pripravujeme na svätú omšu, mali by sme venovať osobitnú pozornosť aj telesnému vzhľadu, upraviť sa a obliecť podľa svojich možností. Nemali by sme dovoliť, aby naša láska bola mdlá alebo ľahostajná. Naše telo je prejavom našej duše. Naše správanie sa na svätej omši je viditeľným prejavom našej lásky ku Kristovi.

Scot Hahn Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Tieto rady čítaj pomaly.

Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom. Sú to veci, ktoré ti dôverne hovorím ako priateľ, brat alebo otec. A tieto dôverné rozhovory počúva Boh. Nepoviem ti nič nové. Iba oživím tvoju pamäť, aby sa v nej zrodila myšlienka, ktorá ťa zasiahne tak, že zmeníš svoj život a vydáš sa na cestu modlitby a Lásky.

A napokon sa staneš rozvážnou dušou.

Vedenie

- 56 Drevo, z akého sa vyrezávajú svätí. O niektorých ľuďoch sa hovorí, že sú vyrezaní z dreva, z akého bývajú svätí. Odhliadnuc od toho, že svätí nie sú z dreva, mať iba drevo na dosiahnutie svätosti nestačí. Je potrebná veľká poslušnosť voči duchovnému radcovi a veľká ochota podvoliť sa Božej milosti. Pretože ak neumožníš, aby Božia milosť a duchovný radca vykonávali svoje dielo, nikdy nevznikne nijaká socha a nikdy sa nevytvorí obraz Krista, na ktorého sa pretvára svätý človek. A tak ten kus dreva, o ktorom sme hovorili, nebude ničím iným ako len beztvárnym polenom vhodným na oheň... Na poriadny oheň, ak to bolo dobré drevo.
- 57 Bud' často v styku s Duchom Svätým, Veľkým Neznámym, ktorý ťa má posväcovať. Nezapúďaj, že si Božím chrámom - Božským Utešiteľom - prebýva v strede tvojej duše. Počúvaj ho a poslušne nasleduj jeho vnutnutia.
- 58 Neprekážaj pôsobeniu Utešiteľa; zjednot' sa s Kristom, aby si sa očistil a prežívaj s ním urážky, pľuvance a zauchá... a trne i ťarchu kríža... a kince drásajúce tvoje mäso a úzkosť smrti v úplnej opustenosti. A vojdí do otvoreného boku nášho Pána, kým nenájdeš bezpečné útočisko v jeho zranenom Srdci.
- 59 Bolo by dobré, aby si poznal túto bezpečnú náuku: náš vlastný duch je zlý radca, zlý kormidelník na to, aby viedol dušu víchricami, búrkami a úskaliami vnútorného života. Preto je Božou Vôľou, aby vedenie lode prevzal Majster, ktorý nás svojim svetlom a poznaním privedie do bezpečného prístavu.
- 60 Bez architekta by si nepostavil dobrý dom pre svoj život na zemi. Ako by si potom chcel bez duchovného radcu postaviť palác svojho posvätenia pre svoj večný život v nebi?
- 61 Keď sa laik vyhlási za učiteľa morálky, často sa mylí; laici môžu byť len žiakmi.
- 62 Duchovný radca. Potrebuješ ho. Aby si sa Bohu oddal, úplne sa mu odovzdal... poslušnosťou. Duchovný radca, ktorý pozná tvoj apoštolát, ktorý vie, čo od teba Boh žiada, účinne podporí dielo Ducha Svätého v tvojej duši; a bez toho, aby ťa odvádzal z tvojho miesta, naplní ťa pokojom a naučí ťa, akým spôsobom môže byť tvoja práca plodná.

Josemaria Escrivá „Cesta“

Boh hovorí

Muž zašepkal: „Bože, prehovor ku mne.“ A zaspieval slávik
Ale muž nepočul.

Tak muž zakričal: „Bože, prehovor ku mne!“ A naprieč oblohou sa prevalil hrom a blesk.
Ale muž nepočúval.

Muž sa poobzeral a povedal: „Bože, daj sa mi vidieť.“
A jasne sa rozžiarila hviezda.
Ale muž nevidel.

A muž zavolať: „Bože, ukáž mi zázrak!“ A zrodil sa život.
Lenže muž si to nevšimol.

Ten muž v zúfalstve vykrikoval: „Dotkni sa ma, Bože, a daj mi poznať, že si tu!“ Na to sa Boh načiahol a dotkol sa ho.
Ale muž zmietol motýľa a šiel ďalej.

Muž zavzlykal: „Bože, potrebujem tvoju pomoc“ ...
a prišiel e-mail s dobrou správou a povzbudením.
Ale muž ho vymazal a plakal ďalej.....

Dobrá správa je, že si milovaný. Neobídi lásku len preto, že nie je zabalená spôsobom, aký očakávaš!

V tomto som našiel veľkú upomienku, že Boh je vždy okolo nás v malých a jednoduchých veciach, ktoré považujeme za samozrejmé.

Bruno Ferrero: Malé príbehy na potešenie

Rok nad evanjeliom

Miloval svojich

„...pretože miloval svojich, čo boli na svete, miloval ich do krajnosti.“ (Jn 13,1)

Týmito slovami uvádza sv. Ján úkon, ktorým Ježiš pri poslednej večeri umyl apoštolom nohy, aby im dal príklad.

Miloval svojich... Ježiš nazýval apoštolov svojimi deťmi, priateľmi, bratmi. Apoštolí celkom nechápali jeho náuku o autorite. Podľa pohanov a bežného názoru veľký bol ten, kto mal moc. Ježiš takisto priznáva apoštolom autoritu - ale má to byť autorita pokory, vznešenosť skúšky a sila lásky. Všetko iné, čo by prevládalo, musí zmiznúť.

Ježiš často predkladal apoštolom náuku o autorite a pokore. Sám im ju názorne ukázal. Vstal od večere, zbliekol si vrchné rúcho, opásal si uterák, nalial vody a začal umývať učenikom nohy. Peter nechápe. „Neskôr pochopíš!“ povie mu Ježiš. Človek môže hovoriť a robiť

dieťaťu veci, ktoré ho udivujú, ale pochopí ich azda až neskôr. Tým skôr to platí o Bohu. Jeho myšlienky nie sú myšlienky naše, aj jeho spôsoby a prostriedky sú iné, než používame my. Ježiš, ktorý už stojí zoči-voči smrti, umýva nohy apoštolom. Aj Judášovi. O chvíľu tieto nohy zavedú Judáša k nepriateľom. Potom ho v zúfalstve zavedú do chrámu. Napokon ho privedú k miestu, kde sa obesí. Peter a ostatní apoštolí nikdy nezabudnú na tento čin Majstrovej pokory. Aký plodný bude tento Ježišov čin v celých dejinách! Koľko vody pretečie cez stáročia pri umývaní chorých, koľko milosrdenstva sa zrodilo z tejto vody! Ježiš nepovedal nadarmo, že dal príklad.

Pán a Učiteľ

„...jeden je váš Učiteľ...“ (Mt 2.3, 8). „Vy ma oslovujete: ‚Učiteľ‘ a ‚Pane‘, a dobre hovoríte, lebo to som. Keď som teda ja, Pán a Učiteľ, umyl nohy vám... dal som vám príklad, aby ste aj vy robili, ako som ja urobil vám.“ (Jn 13,13-15).

Aj my veriaci niekedy upadáme do nebezpečenstva a príliš sa dávame ovplyvňovať cudzími ideami. Duch času nás ovplyvňuje viac, než chceme, a možno viac, než si uvedomujeme. Požičiavame si myšlienky z cudzích zákonov, akoby sme sami nemali všetko podstatné. A predsa by sme mali vedieť, že v Kristovi máme všetko. Jeden je náš Učiteľ - Kristus! Byť kresťanom znamená hľadiť na Krista. Byť kresťanom znamená počúvať Krista. Byť kresťanom znamená byť ako Kristus.

Boh od večnosti chápal našu životnú cestu podľa vzoru svojho Syna, ktorý je „obrazom neviditeľného Boha“. V ňom je obsiahnuté všetko, aj to, aký má byť človek podľa Božích zámerov. „Lebo ktorých predpoznal, tých aj predurčil, že sa stanú podobnými obrazu jeho Syna“ (Rim 8, 29). Ježiš sám to mal stále na mysli ako jednu z podstatných úloh svojho života: „Dal som vám príklad...“ A všetkým, ktorí ho budú nasledovať, dal uistenie, aby sa nemuseli obávať: „Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života.“ (On8,12)

Úlohou kresťanskej životnej múdrosti je teda predovšetkým poznať Ježiša a v ňom nachádzať cestu ku kresťanskej zrelosti. V Ježišovi nachádzame všetko. V ňom sú všetky pravdy ducha, všetky podoby dobra, všetky zákony krásy. Skrze neho bolo všetko stvorené. On je živý poriadok sveta. Ježiš stelesňuje všetku Božiu plnosť a svätosť. Tak to bolo povedané pri zvestovaní: „...aj dieťa bude sa volať svätým, bude to Boží Syn.“ (Lk 1, 35)

Ak nám je Ježiš svätý, sväté nám musí byť všetko, čo priniesol a čo stelesňuje. Potom môže jestvovať mnoho učení, ale pre nás je len jedna pravda - božská pravda Kristova.

Môže jestvovať mnoho druhov umenia, ale všetky majú slúžiť Božiemu poriadku. Môže jestvovať množstvo učiteľov poznania, ale ani jeden nemôže otriasť tým, čo Boh cez Ježiša nazval dobrým a zlým. Ježiš, Učiteľ a Pán, jeho slovo, ktoré ohlasuje Cirkev, je vždy vrcholnou autoritou vo všetkých podstatných otázkach nášho života.

Najmä v čase duchovného úpadku musíme vidieť v Kristovi večnú Božiu pravdu, s ktorou nemožno porovnávať nijakú inú pravdu tohto sveta. Ježiš je náš Učiteľ v najplnšom zmysle slova!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku